

SOPHIE KINSELLA

Báječné nakupování o Vánocích

Báječné nakupování o Vánocích

Vyšlo také v tištěné verzi

Sophie Kinsella

Báječné nakupování o Vánocích – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Báječné nakupování
o Vánocích*

SOPHIE
KINSELLA

*Báječné nakupování
o Vánocích*

Přeložila Daria Dvořáková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2019 Madhen Media Ltd
All rights reserved.

Z anglického originálu *Christmas Shopaholic*
(First published by Bantam Press an imprint of Transworld
Publishers in Great Britain in 2019)
přeložila © 2020 Daria Dvořáková
Redakce: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

ISBN 978-80-759-5392-6 tištěná kniha
ISBN 978-80-759-5454-1 ePub
ISBN 978-80-759-5455-8 Mobi
ISBN 978-80-759-5456-5 PDF

První vydání v českém jazyce

Kim Witherspoonová

Od: Vedoucího skladu
Pro: Becky Brandonovou
Předmět: Re: Dotaz

Milá paní Brandonová,

díky za Váš mail.

Vaše plány nakoupit na Vánoce „hromadu“ věcí v pánském oddělení obchodního domu Hector Goode mi udělaly velkou radost.

Taktéž mě potěšilo Vaše přání koupit pro manžela Lukea kabát od „Campbella“.

Nicméně se obávám, že Vám nemohu sdělit, jestli bude tento kabát ještě před Vánocemi ve slevách.

S přáním co nejlepšího prožití předvánočního času

Váš

Matthew Hicks

*vedoucí skladu
Hector Goode
pánské oddělení
561 New Regent St
Londýn W1*

Od: Vedoucího skladu
Pro: Becky Brandonovou
Předmět: Re: Re: Re: Dotaz

Milá paní Brandonová,

díky za Váš mail.

Skutečně chápu, že by Vás „strašně rozčílilo“, kdyby kabát „od Campbella“ o polovinu zlevnili poté, co byste ho koupila za plnou cenu.

Taktéž chápu, že koupí nechcete odkládat příliš dlouho, protože by ho mohli vyprodat a Vy byste nakonec „na Štědrý den litala jako blázen“.

Nicméně tuto informaci Vám nemohu poskytnout.

S přáním co nejlepšího prožití předvánočního času

Váš

Matthew Hicks

*vedoucí skladu
Hector Goode
pánské oddělení
561 New Regent St
Londýn W1*

Od: Vedoucího skladu
Pro: Becky Brandonovou
Předmět: Re: Re: Re: Re: Re: Dotaz

Milá paní Brandonová,

díky za Váš mail.

Nikoli, nemohu poskytnout ani „drobný náznak“.

Je mi líto, že si myslíte, že se z předvánočního nakupování stalo něco jako hra na to, „kdo dřív mrkne“.

Souhlasím, že by bylo snadnější, kdyby všechny slevy začaly až na Štěpána a „všichni by věděli, na čem jsou“.

I tak Vám přeji co nejlepší prožití předvánočního času.

Váš

Matthew Hicks

*vedoucí skladu
Hector Goode
pánské oddělení
561 New Regent St
Londýn W1*

Jedna

Tak dobře. Žádnou paniku. Žádnou *paniku*. Mám celých 5 minut a 52 vteřin, než mi vysypou košík. Spousta času! Musím jenom rychle najít ještě jednu věc, kterou bych svůj nákup navýšila na 75 liber, a získala tak bezplatné doručení.

No tak, Becky. Něco snad najdeš.

Pátrám na webových stránkách obchodu BargainFamily a cítím se jako pracovník NASA, který si musí pod nelidským tlakem zachovat chladnou hlavu. Na obrazovce pod nápisem *Váš košík brzy vyprší!* netečně tiká časovač, který vnímám koutkem oka. Ale když nakupujete na slevových stránkách, nesmí vás žádný časovač vyvést z míry. Musíte být nezlomná. Jako skála.

Během let jsem změnila styl nakupování. Možná jsem se změnila sama. Dny, kdy jsem jako svobodná holka bydlela se Suze ve Fulhamu a po obchodech běhala každý den, mi připadají *neuvěřitelně vzdálené*. Ano, utrácela jsem spoustu peněz. To bez mučení přiznávám. Děkala jsem chyby. Jako Frank Sinatra, jenomže podle svého.

(Až na to, že ten můj způsob zahrnoval stohy nezaplacených Visa účtů pod postelí, což nejspíš Frank Sinatra neměl.)

Ale naučila jsem se pár zásadních věcí, které skutečně změnilly mé chování. Jako kupříkladu:

1. Už nenesím firemní nákupní tašky. A to bývaly mým největším životním potěšením. *Bože*, ten pocit s novou nákupní taškou..., ta provazová ucha..., to šustění hedvábného papíru... (i teď se ještě někdy probírám starými nákupy, které mám vzadu ve skříni, a nemůžu se vynadivit). Ale teď nosím ekologickou tašku. Kvůli té planetě a tak.

2. Jsem naprosto pro etické nakupování. Je to jako win-win strategie! Pořídíte si super věci a ještě vás to duševně povznese.

3. A už nerozhazuju peníze. Já je *šetřím*.

No dobře. Tak úplně pravda to není. Ale hlavní je, že se vždycky snažím o dobrý obchod. Chápu jako rodičovskou zodpovědnost opatřovat všechny věci, které má rodina potřebuje, a to co nejhospodárněji. Právě proto je pro mě BargainFamily *dokonalé* místo pro nákup. Mají tu samé zlevněné zboží! Značkové věci a všechno!

Háček je v tom, že musíte nakupovat jako blesk, jinak vám nákupní košík zmizí a vy musíte začít od nuly. Teď v něm mám nákup za 62,97 liber, takže ještě přibližně za 12 musím něco sehnat. No tak, dělej, *musí* tam být něco, co potřebuju. Kliknu na oranžový kardigan za 13,99 liber, který původně stál 45 liber, ale pak si ho pozorněji prohlédnu a vidím ten příšerný krajkový lem.

Bílou halenku?

Ne, bílou halenku jsem si koupila minulý týden. (Stoprocentní len za 29,99 liber z původních 99,99. Musím si ji také vzít někdy na sebe.)

Kliknu si na košík, abych se podívala, co jsem si do něj dala, a najednou se přede mnou objeví okno, které hlásí: *Becky, dnes jste ušetřila 284 liber!*

S pocitem hrlosti přehlížím všechny položky. Ušetřila jsem celých 284 liber! Získala jsem kouzelný župánek ve stylu králíčka pro Minnie, fantastické sako od DKNY, které ve výprodeji zlevnili z 299 liber na 39,99, a obrovské nafukovací plavací kolo ve tvaru plameňáka, které se nám může hodit, až příště pojedeme na dovolenou.

A jistě, to se ví. *Mohla* jsem to teoreticky ukončit hned a zaplatit 5,95 liber za dovoz. Jenomže to by nebylo prozíravé. Nejsem finanční žurnalistkou pro nic za nic. Mám tyhle věci v malíčku. Ekonomicky je mnohem správnější přihodit ještě něco, co potřebujete, a zajistit si tak bezplatné doručení.

Tak honem, něco tam musejí mít. Punčocháče? Punčocháče potřebuje každý.

No jo, jenomže když nevím, čím nákup zaokrouhlit, vždycky tam přihodím punčocháče. Černých neprůhledných už mám tolik, že mi vydrží

do 105 let. Navíc ty s tartanovým vzorkem, které jsem koupila minulý týden, byly velkou chybou.

Kliknu na „Výrobky pro domácnost“ a rychle projíždím zboží. Stříbrná soška antilopy, která dřív stála 79,99 liber, je teď za 12,99? Hmm, to asi ne. Aromatické svíčky? Ne. Už žádnou další svíčku. Náš dům voní jako jedna velká aromatická svíčka. Onehdy Luke dokonce řekl: „Becky, nedala by se taky koupit svíčka, která by se jmenovala Čerstvý vzduch?“

Trochu pomrkávám po chlebníku ve tvaru Big Benu, když se mi najednou před očima objeví nápis – *Čas ti utíká, Becky!* – a srdce mi vydešeně poskočí.

Kéž by to nedělali! Já vím, že mi čas utíká.

„Já vím!“ slyším se křičet. „Tak mě nestresujte!“

Jenom pro jistotu kliknu na košík a srdce se mi zastaví. Ten kruh na plavání ve tvaru plameňáka mi vyfoukli před nosem!

Vyfoukli mi ho!

Nééééé! Byla jsem moc pomalá! Kruci. Na výprodejových stránkách je nepříjemné to, že nevidíte, jestli vám lidé zboží z košíku nekradou. Teď mi srdce buší jako zvon. O to sako a župánek pro Minnie *rozhodně* nepříjdu. Musím fofrem naplnit košík a odhlásit se.

„Mamíííí!“

Přede dveřmi zahlaholí Minniin hlásek, za nímž vzápětí následuje Lukeovo varování: „Minnie! Zlatičko, máma medituje, tak jí dej pokoj. Promiň, Becky,“ zavolá přes dveře. „Nechtěl jsem tě rušit.“

„Ehm..., to nevádí!“ zavolám na ně a cítím se přitom trošku provinile.

Vím, že si Luke myslí, že tu tiše sedím a věnuju se meditaci na zvládnání stresu a emocí. A tak to skutečně bylo. Ještě to běží v rohu monitoru, takže se tomu vlastně tak trochu stále věnuju, jenom jsem mírně ztlumila zvuk, abych se mohla soustředit také na nakupování.

Jde o to, že zboží na stránkách BargainFamily se mění průběžně, takže stojí za to kouknout se na „Nabídku dne“. Minnie potřebuje nový župánek, tak jsem začala s tím – a pak, copak si můžu *nekoupit* sáčko od DKNY za 39,99? Je to neuvěřitelně skvělá koupě a budu ho moct nosit do smrti. Z čehož ovšem vyplývá, že musím do košíku přihodit ještě pár věcí, abych měla nárok na bezplatné doručení. A v tu chvíli jsem tomu

meditujícímu mládenci trochu přiškrtila hlas. Je celkem milý, ale mluví moc vážně, což mě kapánek odvádí od činnosti, které se právě věnuju.

A vůbec, řeknu vám, že nakupování *je* také svým způsobem meditace. Při něm okamžitě zapomenu na všechny své starosti. Oprostím se od dané chvíle, oprostím se od starostí.

Kouknu na zbývající čas a žaludek se mi sevře. Do konce nákupu mám dvě minuty a 34 vteřin. Dělej, Becky...

Rychle kliknu na Módní doplňky. Tady bych se mohla chytit. Doplňků nemá člověk nikdy dost, že? A vždycky je můžete věnovat jako dárek.

Rychle proletím stránku nudných malých kabelek, podivných klobouků a ošklivých zlatých náhrdelníků. Při každé nové stránce cítím nával optimismu, ale pak mé naděje vyprchávají. Není tam nic. Co je to se mnou? Nejsem *přehnaně* náročná?

Začínám si myslet, že poprvé v životě budu muset přiznat prohru a zaplatit doručení do domu, ale v tu chvíli se mi otevrou další stránky. A něco v nich mi padne do oka. Může to být...

Nebo mě šálí zrak?

Zírám na tyrkysový hedvábný šátek, jemný jako pavučinka. Snad to propána není...

Denny a George? Na BargainFamily? *Vážně?*

Nevěřičně zamrčkám očima a čtu popisek. *Hedvábný šátek, původní cena 239 liber, naše cena 30 liber.*

Třicet babek za šátek od Dennyho a George? *Třicet babek?*

Projíždím stránkou dál a jsou tam další dva. Oba stoprocentní hedvábí. A oba úchvatné. A všechny v „omezeném množství“. Kruci. Musím sebou hodit!

Dál už nemudruju a začnu klikat. *Koupit. Koupit. Koupit. Prohlédnout košík. Odhlásit se.* Cítím se jako virtuózní pianistka, která na vrcholu svého přednesu udeřila do správných kláves. A ještě jsem měla dvacet vteřin k dobru! Můj nákupní košík je netknutý! Detaily mé kreditní karty tu mají uložené, takže by to mělo být v mžiku hotové...

Vaše heslo nespĺňuje bezpeční normy.

Upozornění mě zastaví v odhlašování a já na ně bez dechu zírám. Co jim zase vadí? Cívím na monitor a čtu zbytek informace.

Změnila byste laskavě své heslo? Navrhujeme vám C?/x887dau.

Ti mají nápady. Ať se s tím jdou vycpat. Heslo mám v pořádku. Pečlivě vytukám *Ermintrude2* a stisknu *Dokončit*.

Opřu se na židli a oddechnu si, když mi na monitoru vyskočí další zpráva. *Blahopřejeme! Dnes jste ušetřila 879 liber!*

A tady to máte černé na bílém. Kdo šetří, má za tři. Což znamená, že jsem bez práce vydělala 879 liber. Za jediný online nákup! Za měsíc by to dělalo... Zavřu oči a snažím se to spočítat. No, každopádně šestimístnou sumu. Myslím, že mě Luke tak trochu podceňuje v tom, jak tiše a vytrvale přidávám k rodinnému bohatství tisíce liber.

Zbývá mi teď jediný problém, a sice koupit něco etického. K tomu mě přivedla má sestra Jess. (Vlastně nevlastní sestra.) Jess je sociálně velmi uvědomělá a šetrná a jednou jsme vedly bouřlivou debatu – vlastně hádku – na téma nakupování. Já tvrdila, že to podporuje ekonomiku, a ona zase, že si ekonomika žádnou podporu nezaslouží. A pak řekla: „Tím myslím, Becky, že kdybys alespoň občas nakupovala eticky...“

A tím řála do živého. Cítila jsem se strašně provinile. *Měla* bych nakupovat eticky. To bychom měli všichni! Takže jsem si zvykla do každého většího nákupu přiložit nějakou etickou věc. Jako lidé, kteří kupují stromy za to, že létají letadly.

Přihlásila jsem se na portál Etický zákazník dnes a prohlížím si domovskou stránku. Svíček z včelího vosku, fairtrade kávy a náramků na jógu mám hromady...

Počkat. Novinka! „Bio směs kořeněných falafelových kuliček.“ Dokonalé!

Kořeněných falafelových kuliček nemá člověk nikdy dost, že? Rychle si objednám osm balení (s bezplatným doručením), jedním kliknutím dokončím nákup a spokojeně se opřu o opěradlo. Řeknu Lukeovi, že každé úterý budeme mít falafelový večer, což bychom stejně měli dělat, protože je to zdravé.

Při myšlence na Lukea se předkloním a zesílím zvuk své protistresové meditace, což bylo právě včas, protože dveře se otevřou ve chvíli, kdy mužský meditační hlas prohlašuje: „Zbavte se všech svých starostí.“

Otočím se k Lukeovi a klidně a rozvážně se na něj usměju.

„Ahoj!“ pozdravím ho.

„Chtěl jsem ti jenom připomenout,“ omlouvá se Luke. „Do patnácti minut odcházíme do restaurace. Jak to jde?“

„Dobře,“ odpovím. „Moc dobře.“

„Celá záříš.“ Obdivně si mě prohlíží. „Tak nějak..., já nevím. Vyrovnaně. Spokojeně.“

„Cítím se spokojeně!“ usměju se na něj rozzářeně.

Tři šátky od Dennyho a George po 30 librách! Ještě abych *nebyla* spokojená! Jeden dám Suze k narozeninám a jeden schovám pro Minnie...

„Jsem moc rád, žes to objevila,“ řekne Luke a dá mi pusku do vlasů. „Měl jsem na tyhle meditativní záležitosti trochu skeptický názor, ale přesvědčila jsi mě.“

„Jde o to soustředit se na to, co je v životě *důležité*,“ prohodím moudře, když zadrnčí zvonek u dveří.

Luke jde otevřít a já slyším, jak v hale něco bouchá o zem. Za chvíli se vstupní dveře zavřou a ve dveřích se znovu objeví Lukeova hlava.

„Několik balíčků pro tebe,“ oznamuje.

„Júúú!“ zajásám. „Balíčky!“

Moc se mi líbí, jak zásilky z internetového obchodu *dorazí* až k člověku. Vyběhnu do haly a spatřím tři krabice a plastový balíček z ASOS. Výborně! Doufala jsem, že mi od nich dojde objednávka, kterou jsem zamýšlela využít na dnešní večer. Popadnu balíček, otevřu ho pomocí nůžek, které jsem si v hale uložila přesně kvůli tomu, a z balíčku vyklouznou čtyři tmavomodré saténové kombinézy.

„Páni,“ utrousí Luke při pohledu na záplavu tmavomodrého saténu. „Taková spousta... ani vlastně nevím čeho. Vážně toho potřebuješ takovou hromadu?“

„Ale já si přece *všechno* nenechám,“ namítnu tónem, jakým bych slibnému studentovi vysvětlovala základy algebry. „*Všechno* si člověk nenechává. Vyzkoušíš si to, jedno si vybereš a zbytek pošleš zpátky. A bylo to s padesátiprocentní slevou,“ dodám pro každý případ, rozbalím velikost 12 v prodloužené délce a roztřepu ji před sebou. „Úžasná koupě.“

Luke se stále zmateně mračí. „Ale musíš opravdu objednávat čtyři?“ ptá se.

„Vždyť nevím, jakou velikost budu potřebovat,“ odseknu. „A taky nevím, jestli standardní nebo prodlouženou délku. Já za to, Lukeu, nemůžu,“ dodám a téma se mi začíná zamlouvat. „Může za to špatné číslování v oděvním průmyslu, jehož důsledky slíznou nevinní spotřebitelé.“

„Hmmm. A jak do toho zapadne těch osm polštářků?“ ptá se Luke s pohledem upřeným na včerejší dodávku, vyrovnanou u podlahové lišty. „Také problémy s velikostí?“

„Nemohla jsem si na těch stránkách pořádně prohlédnout barvy,“ hájím se. „Musela jsem si je nechat doručit všechny, abych to mohla pořádně posoudit. Nechám si jenom dva a zbytek odešlu zítra. Zcela bezplatně. A víš, kolik jsem za ně ušetřila? 52 liber!“

„Becky, já bych dal 52 liber za to, aby náš dům nevypadal jako nějaké zatracené skladiště,“ zabručí Luke při pohledu na krabice a balíčky naskládané v hale. „Nejvíc ze všeho by se nám hodil mládenec v hnědé kombinéze s ještěrkou.“

„Ha ha,“ utrousím s očima sarkasticky obrácenýma v sloup.

„A kdypak odešleš tyhle sochy?“ ukazuje Luke na sochy Afrodity a Herma v životní velikosti, které stojí u úpatí schodiště ještě zcela nevybalené z hnědého papíru. „Máme je tu už týden. Jsou ohavné!“

„Nejsou ohavné,“ bráním je, „jsou *avantgardní*. A nemůžu je poslat zpátky, protože jsou etické.“

„*Etické?*“ ptá se Luke překvapeně.

„Vyrobila je sociálně znevýhodněná skupina,“ vysvětluju. „Z vyhozených součástek bicyklů a mrazáků.“

Připouštím, že jsou trošku děsivé. Nepředstavovala jsem si, že budou tak veliké. Ale jak je můžu poslat zpátky?

Kdybych to udělala, skupinu mladých umělců bych úplně zničila. Veškeré jejich sebevědomí by bylo pryč a bylo by to kvůli nám, že jsme nebyli tolerantní k jejich sochám.

„Jenomže Minnie se jich strašně bojí,“ nenechá si to vymluvit Luke. „Musel jsem Afroditě natáhnout přes hlavu pytel.“

„Podle mě s tím pytlem přes hlavu vypadá *mnohem* hrozivěji,“ namítnu. „Je to strašidelné. Vypadá jako rukojmí.“

„Ještě strašidelnější je, když na tebe civí těma studenýma kovovýma

očima.“ Luke se otřese. „Nemohli bychom té skupině prostě dát nějaké peníze?“

„Takhle etické nakupování *nefunguje*, Lukeu,“ namítnu trpělivě. „Musíš *zboží koupit*. Ale teď si musím tohle vyzkoušet. Kdy odcházíme?“

„Za osm minut,“ řekne Luke. „Včetně téhle.“

Se všemi balíčky utíkám nahoru a rychle si zkouším první kombinézu. Hmm. Moc dlouhá. Popadnu standardní délku a natáhnu ji na sebe – pak se mrknu do zrcadla. Konečně!

Minulý týden jsem se totiž dívala na televizi a v jedné show jsem viděla tuhle senzační kombinézu. Takže jsem se pochopitelně přestala zajímat o show, popadla jsem laptop a začala jsem místo toho pátrat po tom, kde by se daly tyhle šaty sehnat. Chvilí mi trvalo, než jsem narazila na obchod, kde ji měli na skladě – a už je tady!

Prohlížím se a snažím se být objektivní. Je to skvělá látka. Tmavomodrá je elegantní a kalhoty do zvonu lichotí mé postavě. Trochu nejistá jsem u přední části. Je o dost odvážnější než ta, kterou jsem viděla v televizi.

Dokážu jít na veřejnost s výstřihem až do pasu?

Dokážu?

Jsem na to moc stará?

Ne. Ne! Móda platí pro každý věk. Správně by si člověk měl být schopný obléknout cokoli a kdykoli. To, co platilo kdysi, už neplatí.

Takové šaty se nosí na červeném koberci v jednom kuse, připomínám si ve snaze pozvednout si sebedůvěru. Žebra jsou teď něco jako rýha mezi řádky. Navíc to *není neslušné*. Přísně vzato. Tím chci říct, že bra-davky mi vidět nejsou.

Aspoň ne moc.

Tak dobře, nemírím rovnou na červený koberec, nýbrž na večeri s mámou a tátou k Luigimu v Oxshottu – ale i tak si na sebe můžu vzít něco avantgardního, ne? Lidé mi budou říkat Dívka v ikonické kombinéze. Budou na mě zírat v úžasu, až se kolem nich ponesu, a budou si *přát*, aby měli také něco tak odvážného.

To je ono.

Vzdorně popadnu rudou rtěnku a přetřu si s ní rty. To zvládnu. Dokážu se v tom předvést na veřejnosti. Hlavu vzhůru, Becky.

Dva

Venku je listopadový vzduch velmi svěží a chladný a cítím závan venkovního ohniště. Na protější straně ulice už mají elektrické vánoční osvětlení. Svátky tu budou cobydup. Při tom pomýšlení mě zalije hřejivý pocit štěstí. Vánoce jsou prostě... *vánoční*. Stromček. Dárky. Jesličky, které si stavíme odjakživa (ale před lety jsme ztratili Jezulátko, takže místo něj máme látkovou ruličku). Hrají se koledy a máma předstírá, že ten vánoční pudink uvařila sama. Táta zapaluje oheň v krbu a Janice s Martinem v přišerných vánočních svetrech zaskočí na šery.

Naše rodinné Vánoce jsou prostě pořád stejné. V dobrém slova smyslu. Máma kupuje tytéž věci, od sušenek po čokoládovou roládu z Waitrose. Teď, když máme Minnie, jsme všichni trochu vzrušenější – a letos bude Minnie dost stará na to, aby tomu skutečně rozuměla. Koupím jí nějakou hezkou vánoční kombinézku, budeme vyhlížet Santu na obloze a necháme mu venku sladký vánoční koláč... Prostě se už nemůžu *dočkat*.

Lukeův táta a sestra jedou na Vánoce na Floridu a musím přiznat, že nás zvali, abychom jeli s nimi. Jeho máma Elinor bude v Hamptons a i ona nás zvala. Ale my jsme obě pozvání odmítli. Oba chceme příjemné, normální a šťastné Vánoce v kruhu rodinném.

Když v autě zapínám Minnie do sedačky, ohlédnu se na náš dům a pocítím známou jiskřičku údivu nad tím, jak se za přibližně poslední rok můj a Lukeův život proměnil. Kdysi jsme bydleli v centrálním Londýně a já pracovala pro obchodní dům The Look. Věděli jsme, kam směřujeme, a zdálo se, že všechno kráčí správným směrem.

Pak jsme vyrazili na dlouhou dobrodružnou cestu do Kalifornie – a zatímco jsme byli pryč, The Look zkrachoval. A příležitostí pro práci osobní nákupčí bylo pramálo. V téže době se má nejlepší kamarádka

Suze rozhodla rozšířit svůj dárkový obchod v Letherby Hall, velkolepém panství, na kterém žije. (Do té doby to byla spíš taková komůrka.) Jednou večer jsem s ní zašla na sklenku vína a lamentovala jsem nad skutečností, že nemůžu sehnat práci, zatímco ona lamentovala nad skutečností, že nemůže najít nikoho, kdo by jí pomohl vést její dárkový obchod – a ptala se mě na radu –, když nám to najednou došlo.

Takže nyní jsem zaměstnancem dárkového obchůdku na Letherby Hall! A nejen to, přestěhovali jsme se s Lukem z Londýna do vesnice Letherby a bydlíme tu v domě, z něž se rodina odstěhovala na dva roky do Dubaje a který je tři minuty od Suze. A náš londýnský dům jsme pronajali. Luke dojíždí do práce a Minnie chodí do vesnické školy se všemi Suzinými dětmi. Je to dokonalé! Co se nakupování týče, není to v Letherby *nijak* oslnivé – ale všechno se dá sehnat online s doručením do druhého dne. Takže je to v pořádku.

I máma s tátou jsou nadšení, protože 1. Letherby není moc daleko od Oxshottu, kde bydlí oni, a 2. dům, který jsme si pronajali, nemá problém s parkováním. Místo k parkování je pro mé rodiče něco jako náboženství. Kromě dvojítych okenních skel. A závěsů v „dobré kvalitě“.

(I když s mámou se neshodneme na tom, co ta „dobrá kvalita“ u závěsů znamená. Přišly jsme na to, když mě máma zavlékla na místo, kde si lidé vyměňují závěsy, a pokoušela se mě přesvědčit, abych koupila jedny zmuchlané s modrými kytíčkami, které stály „zlomek“ toho, co nové, Becky, holčičko, *zlomek*. Nakonec jsem řekla: „Vlastně bych si radši pořídila žaluzie,“ a ona vypadala zničeně a řekla: „Ale taková dobrá kvalita!“ a já řekla: „Jenže jsou nevkusné.“ Což jsem vážně neměla.

Jakože, nic strašného se nestalo. Máma byla uražená pouhou půl hodinku. A pokaždé když k ní přijedu na návštěvu, řeknu: „Ty závěsy v hostinském pokoji vypadají *skvěle*, mami, a ta prošívaná deka, která s nimi ladí, je *nádherná*.“)

Když přirazíme k Suziným masivním domovním dveřím, Minnie se začne vrtět nadšením. Tak ráda spí u Suze s jejími dětmi, až se cítím dotčená. Jakože, u nás doma se jí snad nelíbí?

„Wilfie!“ zaječí, když vyleze na příjezdovou cestu. „Wilfie! Já jsem tady, já jsem tady! Budeme si hrát s monter tucks!“

„Monter tucks“ jsou v Minniině řeči „monster trucks“. Minnie, Wilfie a jeho dvojče Clemmie tráví čas tím, že vesele prohánějí monster trucks sem a tam po nekonečných chodbách Letherby Hall. Dokonce jsem Minnie koupila vlastní monster truck, který si tu nechává.

Záměrně jsem se o tom zmínila, když jsem si na mailu psala s Jess, která v současnosti bydlí v Chile. Spolu se svým manželem Tomem požádali o adopci dítěte, protože nechtějí zvyšovat problém se světovou populací, a Jess mi mezitím uděluje dobré rady, jak mám Minnie vychovávat genderově neutrálně, a posílá mi knihy jako *Dítě bez uhlíkové stopy*.

A tak jsem jí minulý týden poslala mail – „Vedu Minnie k tomu, aby si hrála hry bez ohledu na to, jestli jsou holčičí nebo klučičí“ – a poslala jí fotku Minnie, jak ve Wilfieho džínách urputně vodí autíčko. (Vyválela se v blátě a musela si svléknout nabíranou sukénku.) Jess mi odepsala: „Zdravé myšlení, Becky, musíme bojovat proti sexistickým stereotypům, ale nedala by se sehnat autíčka vyrobená z dlouhodobě udržitelného dřeva?“

Na to jsem jí ještě neodpověděla. (Tedy, zeptala jsem se Lukea, jestli by nedokázal vyřezat Minnie monster truck z dlouhodobě udržitelného dřeva, ale ten se na mě jenom beze slova podíval.)

Každopádně jsem se před Jess nezmiňovala o Minniině obrovské sbírce panenek a třpytivých vílích křídel, ani o tom, jak mě prosí, abych jí každý den oblékala růžové šatičky. Protože své šetrné, veganské a zásadové sestře nemusíte říkat úplně *všechno*, že?

Podarí se mi dát Minnie pusu na rozloučenou, než se s batůžkem na zádech, v němž má věci na přespání, vrátí s Wilfiem do domu. Za okamžik vyjde na příjezdovou cestu Suze v legínách na jógu, mikině a s nahoru vyčesanými blondatými vlasy, které má sepnuté svorkou na papíry.

„Jenom se ujistím, že je Minnie v pořádku,“ prohodí Luke a zamíří do domu.

„Mockrát ti děkuju, Suze, že si ji tu necháš,“ obejmu ji.

„To je maličkost!“ odpoví Suze. „A pozdravuj své rodiče.“

„Ráda.“ Chvilí se odmlčím a pak nenuceně dodám: „Hele, Suze, víš, jak tu máš na zahradě tu galerii plastik?“

Najednou jsem si vzpomněla na Severní trávník v Letherby Hall, který je posetý kovovými koulemi, vyřezávanými kusy kamene a podobnými

věcmi. Je přístupný veřejnosti, má tam spoustu místa a bylo by to dokonalé řešení.

„Ano?“ Suze vypadá trochu překvapeně. „Co je s ní?“

„No, napadlo mě, co bys říkala jednomu uměleckému daru?“

„*Uměleckému daru?*“ Vyvalí na mě oči.

„Ano, dvěma sochám. Velmi avantgardním,“ dodám ledabyle. „Kdybys je mohla odvézt, měla bys je zcela zdarma.“

„Sochy?“ Suze si mě překvapeně prohlíží – pak se jí výraz v obličeji najednou změní. „*Snad* ne ty dvě příšery z tvé haly?“

Sakra. Netušila jsem, že je viděla.

„Nejsou to žádné příšery,“ hájím se. „Je to umění. A vůbec, kdy jsi je viděla?“

„Když jsem onedhy vezla Minnie zpátky domů. Bex, jsou ohavné. Proč jsi je proboha vůbec kupovala?“

„Protože jsou od skupiny mladých umělců, kteří velmi potřebovali pomoc,“ prohlásím trochu svrchu. „*A vůbec*, myslím si, že je to kvalitní umění.“

„No prosím,“ prohlásí Suze. „Doufám, že ti budou dělat radost. Ovšem, když si myslíš, že jsou tak skvělé, proč jsi jedné z nich natáhla přes hlavu pytel?“

Proboha. Už se nedokážu přetvařovat.

„Suze, *prosím tě*, vezmi si je,“ vyhrknu prosebně. „Máš tu tolik místa. Můžeš je schovat někam za strom a nikdo je neuvidí.“

„Ani nápad.“ Suze si založí ruce na prsou. „Pošli jim je zpátky.“

No vážně. Copak mě neslyšela?

„Nemůžu je poslat zpátky! Dělal je nějaká *skupina mladých!*“

„Tak je dej někomu jinému.“

„Komu?“ ptám se zoufale.

„Co já vím.“ Suze pokrčí rameny. „Ale tady nebudou.“

Chci za ně ještě orodovat, když uvidím Lukea vycházet z domu.

„Hotovo?“ ptá se mě.

„Co to máš na sobě?“ ptá se Suze při pohledu na mé tmavomodré saténové nohavice. „Nové kalhoty?“

„Kombinézu,“ nafouknu se.

„Jé, já taky chci kombinézu!“ vyhrkne Suze okamžitě. „Ukaž mi ji!“

Automaticky začnu rozepínat knoflíky na kabátě – a pak se zarazím.

„Je trochu... odvážná.“

„No tím líp!“ Suze mi naznačuje, abych pokračovala v rozepínání, ale prsty mi tuhnou. Z nějakého důvodu se celý svůj outfit trochu obávám předvést.

„Jakože, dost toho odhaluje,“ dodám ve snaze získat čas.

„To zní úžasně!“ rozplývá se Suze. „No tak, Bex, ukaž mi ji!“

Teď jsem očividně vzbudila zájem i u Lukea.

Žebra patří do nového výstřihu, připomínám si. Pak téměř vzdorně rozepnu kabát a řeknu: „Ta-dááá!“

Cítím na hrudi večerní listopadový vzduch a v duchu vzdávám díky Bohu za silikonové nalepovací „náhrady za minipodprsenku“, ale jestli se mi některá odlepi, to bude můj *konec*.

Oběma očividně došla slova. Luke stojí s otevřenou pusou. Suze o krok ustoupí a přibližně dvacetkrát zamrká.

„Páni,“ vykoktá nakonec. „To je...“

„Neschází tomu nějaká část?“ zajímá se Luke s výrazem profesionálního hráče pokeru. „Vpředu, příkladně?“

„Ne!“ namítnu vzpurně. „Tak to má vypadat.“

„No, myslím, že vypadáš úžasně,“ vzpomene se Suze. „Je to opravdu bomba, Bex.“

„*Díky*. A ty?“ dodám a obrátím se k Lukeovi.

„Ne. Nic. Skvělé. Jdeme.“ U úst mu trochu zacuká. „Jsem si jistý, že tví rodiče z toho budou celí pryč.“

U Luigiho je jedna z příjemných a útulných restaurací, které vás hned při vstupu omámí vůní česneku a vína. Náš stůl už na nás čeká – i když máma s tátou tu ještě nejsou –, a když nechám kabát sklouznout z ramen, cítím se neuvěřitelně skvěle. Ta kombinéza je *fantastická*. Měla bych si ji pořídit ve všech dostupných barvách! A když cestou ke stolu uvidím vlastní odraz v oknech a sleduju, jak se satén vlní a leskne, neubráním se a začnu se nadnášet jako modelka.

Dokonce v duchu popisuju všechny části svého outfitu, jak to bývá v časopisech, což já dělám odjakživa. Kabát: Topshop. Kombinéza:

ASOS. Boty: See by Chloe. Náramek: vlastní model. (Už si nevzpomínám, kde jsem ho sehnala.)

Náctileté děvče, sedící se svými rodiči, na mě civí s otevřenou pusou a vyvalenýma očima a já se na ni mile usměju. Vzpomínám si, jaké to bylo, když jsem byla předměstský teenager a závistivě jsem pozorovala sofistikované ženy v úžasných modelech. Starý pán vyprskne polévku, když ho mívám, ale ten patrně o Mirandě Kerrové nikdy neslyšel, takže co na něm záleží.

Mám samolepicí pásky na fixaci oblečení, kterými jsem si přilepila kombinézu ke kůži, takže nemám obavy, že mi něco vykoukne, a tak si užívám avantgardního módního okamžiku. Když mi číšník odsune židli, vděčně se na něj usměju, než se svezu dolů a –

Krucí.

Krucí. Proboha.

K mému zděšení se mi satén, jakmile se posadím, odtrhne od módních pásků (které *nejdou* tak „plně spolehlivé za všech okolností“, jak se mi snažili ti *lháři* namluvit). Celý výstřih se mi sesunul do tvaru poštovní schránky, a teď mi jsou vidět –

Proboha, *proboha*...

Rukama instinktivně tahám výstřih na původní místo, ale mám jenom deset prstů. Stále je mi z těla vidět víc, než bych si přála, plus lepicí páska i silikon. Číšník po jediném ohromeném pohledu na má prsa hodil v kůži vázaný jídelní lístek na stůl a utekl. Jsem ztuhlá hrůzou a děsem. Všimli si toho ostatní? Neciví na mě celá restaurace? Co si teď počnu?

Zvednu v zoufalství oči a vidím, jak mě Luke pobaveně pozoruje.

„Tak takhle to má vypadat?“ prohodí. „Promiň, nejsem v módě tak zběhlý, jak bych měl být.“

„Ha ha, moc vtipné,“ zavrčím zuřivě.

Teď mi dojde, že jsou to šaty na koktejl party. Ne na sezení. Měli by to na svých webových stránkách dát jasně najevo. Měli by tam přidat titulek: *Vhodné pouze pro stoj vzpřímený s rameny pěkně staženými vzad, případně pro chichotání nad vtipnými poznámkami.*

„Lukeu, potřebuju tvé sako,“ dodám nervózně polohlasem. „Rychle, podej mi ho.“

„Žádné nemám.“ Pokrčí rameny. „Promiň.“

Cože?

„Jak to, že nemáš sako?“ nevěřím svým uším. „Vždycky nosíš sako!“

„Protože jsi mi řekla, abych ho nenosil,“ odpoví Luke nevzrušeně.

„Cože?“ vykulím na něj oči. „To jsem neřekla!“

„Ale ano. Když jsme naposledy byli na večeri, řekla jsi: ‚Pořád nosíš sako, Lukeu. To je tak nudné. Proč to trochu nezměníš?‘“

Vida. To mi vážně cosi připomíná. Možná jsem to skutečně řekla.

„Tak to tedy odvolávám,“ prohlásím zoufale. „Měl bys *vždycky* nosit sako, pro případ, že se mi něco pokazí na oblečení.“

„Vždycky nosit sako.“ Luke předstírá, že si dělá poznámky do mobilu. „Ještě něco?“

„Jo. Podej mi svůj ubrousek. Rychle!“

Díkybohu, že tu mají pořádně velké ubrousky z luxusního červeného damašku. Svážu tři k sobě na způsob vrchního dílu bikinek, obtočím si je pevně kolem těla a udýchaně zvednu oči. Dobré je na tom to, že jsem zachovala dekorum. Horší, že netuším, jak to *vypadá*.

„Nesmírně svůdné,“ poznamená Luke, jako by mi četl myšlenky.

„Zmlkni,“ blýsknu po něm očima.

„Myslím to vážně. Vypadáš svůdně.“ Zazubí se na mě. „Bravo.“

„Drahoušku!“ dolehne ke mně tátův hlas, a když se otočím, vidím, jak k nám restaurací kráčí rodiče. Táta má lněné sako s kapesníčkem v kašmírovém vzoru v kapsičce a máma dvoudílný růžový kostýmek, ve kterém poznávám majetek Janice, naší sousedky.

Máma s Janice si pořád vyměňují oblečení, aby si prý „oživily“ šatník. Janice je o dvě čísla menší než máma, ale ony v tom nevidí překážku – máma nechává knoflíky rozepnuté, zatímco Janice si všechno stahuje páskem.

„Becky, holčičko! Jak se máš? A co Minnie?“ Máma mě pevně objímá a pak si mě shora prohlíží. „To jsou neobvyklé šaty! Neříká se tomu náhodou ‚kapesníkový top‘?“

„Ehm... tak nějak.“ Vyhnu se Lukeovu pohledu a dodám rychle: „Nedáme si něco k pití?“

Ale to už postarší číšník přináší mámě šery a tátovi gin s tonikem. Tady mé rodiče *znají*. Máma s tátou bydlí v Oxshottu od mého narození

a chodí k Luigimu dvakrát do měsíce. Máma si vždycky objedná specialitu, zatímco táta si strašně dlouho prohlíží jídelní lístek, jako by očekával něco nového, a pak si objedná telecí na marsale.

„Lukeu.“ Táta před tím, než mě obejmě, potřese Lukeovi rukou. „Rád tě vidím.“

„Máme vám toho tolik co říct!“ prohlásí máma. „Co si dáte vy dva?“

Objednáme si pití, a zatímco se máma netrpělivě vrtí, číšník nalévá vodu. Je mi jasné, že máma chce něco probrat, ale nikdy nemluví před číšníky, a to ani u Luigiho. Nevím, jestli si myslí, že by okamžitě utíkali poslat zprávu do *Oxshott Gazette*, že *Bloomwoodovi si chtějí koupit novou sekačku na trávu, ale nemůžou se dohodnout na značce.*

„Takže!“ řekne máma, jakmile číšník odejde. „Nevím, *kde* začít.“

„Vánoce,“ radí táta.

„Vánoce,“ radostně se na něj usměju. „Už se nemůžu dočkat. Koupím petardy. Mám vzít ty s cvakátkem na nehty nebo s tučňáky na klíček?“

Čekám, že táta odpoví: „S tučňáky,“ protože minulý rok jsme vyhráli hru Dostihy tučňáků a udělalo nám to velkou radost. Ale k mému překvapení táta hned neodpoví. Podívá se na mámu. Vlastně se na ni podívá *úkosem.*

Mám velmi vyvinutý rodičovský radar. Víím, kdy se něco děje. A prakticky okamžitě uhodnu, o co jde: na Vánoce někam pojedou. Na výletní plavbu. To bude ono. Vsadila bych se, že je k tomu přemluvili Janice s Martinem a obě dámy si už koupily šatičky v pastelových barvách.

„Jedete na výletní plavbu?“ vyhrknu a máma se na mě překvapeně podívá.

„Ne, holčičko! Co tě to napadlo?“

No dobře. Takže můj rodičovský radar není tak bezchybný, jak jsem si myslela. Ale proč tedy ten postranní pohled?

„Ale něco se děje,“ naléhám.

„Ano,“ přisvědčí táta a znovu se podívá na mámu.

„A má to něco společného s Vánoce,“ odhaduju a cítím se při těch dedukcích jako Sherlock Holmes.

„Ono totiž, Vánoce jsou *jeden* faktor,“ připustí máma.

Jeden faktor?

„Co se děje, mami? Snad se něco nestalo?“ leknu se najednou.

„To víš, že ne!“ Máma se zasměje. „O nic nejde, holčičko. Jenom jsme souhlasili, aby se do našeho domu nastěhovala Jess. A Tom, pochopitelně,“ dodá. „Oba dva.“

Tom je Janicin a Martinův syn a s Jess jsou manželé – takže jsme teď všichni jaksi příbuzní.

„Ale vždyť bydlí v Chile,“ namítnu hloupě.

„Na pár měsíců přijedou,“ vysvětluje táta.

„To mi Jess vůbec neřekla!“ rozhořčím se.

„Ale vždyť víš, jak je Jess opatrná,“ připomene mi máma. „Nic ti neřekne, dokud to nemá na sto procent. Hele, tady je naše pití.“

Zatímco nám číšník staví nápoje na stůl, bezděky se zahlubám. Máma má pravdu, Jessiny maily jsou krátké a stručné, je to typ, který si nechává novinky pro sebe. I ty opravdu báječné a vzrušující. (Jednou získala významné ocenění v oboru geologie, nic mi neřekla a potom utroučila: „Nenapadlo mě, že by tě to zajímalo.“)

Takže tohle by mohlo znamenat – proboha! Jen co číšník odjede, vyhrknu nadšeně: „Není to náhodou tak, že Jess s Tomem adoptovali to dítě?“

Z mámina výrazu okamžitě poznám, že jsem se ani tentokrát netrefila.

„Ještě ne,“ prohlásí máma a vidím, že sebou táta trochu trhl.

„Ještě ne, holčičko. Ale kola se tam stále otáčejí. Byrokracie a podobně. Chudák Janice se už ani neptá.“

„Aha,“ utrousím schlíple. „Už jsem si myslela... Páni. Trvá to strašně dlouho, že?“

Když mi Jess před ukrutně dlouhou dobou ukázala fotku rozkošného chlapečka, myslela jsem si, že se s ním zakrátko setkáme. Ale adopce jim nevyšla a všechny nás to velmi mrzelo. A od té doby jsou Jess a Tom ohledně svých nadějí nesmírně opatrní.

„Zvládnou to,“ tvrdí táta s odhodlanou nadějí. „Nesmíme ztrácet víru.“

Luke si do ginu s tonikem přilévá tonik a já si představuju Jess s Tomem někde tam v Chile, jak donekonečna čekají na zprávy o dítěti vhodném k adopci, a bodne mě u srdce. Opravdu s Jess cítím. Byla by *skvělá* matka (i když bude nekompromisně prosazovat veganství a nošení recyklovaných šatů z konopí) a připadá mi strašně nespravedlivé, že musí na adopci čekat tak dlouho.

Pak se v myšlenkách zatoulám k Suze a znovu mě bodne u srdce. Hned poté, co jsme se vrátili ze Států, potratila, což byl pro nás všechny šok. A i když prohlásila, že: „Už jsem byla velmi obdarována..., asi to nemělo být,“ nešlo jí to od srdce... Já vím, že ji to sebralo.

Co mě se týče, rádi bychom si pořídili další dítě, ale zatím se nám to nedaří.

Teď mě bodá u srdce za všechny. Život je zvláštní. Třeba *víte*, že jste nejšťastnějším člověkem pod sluncem. Třeba *víte*, že si nemáte nač stěžovat. Ale pořád je ve vás zármutek, protože vám do života nevstoupil další mrňousek.

„Na zdraví!“ řeknu, Luke zvedne sklenku k připitku a já se spěšně usměju. „A připijme si na...“ Zaváhám. „Na co vlastně?“

„Tohle se vám snažím celou dobu říct,“ prohlásí táta, když se všichni napijeme. „Jess se s Tomem vrací na čas do Británie. Janice měla strach, jestli budou mít u nich dost místa..., takže nakonec jsme jim na několik měsíců nabídli náš dům.“

„Budou kousek od Janice, ale nebudou o sebe *zakopávat*,“ vloží se máma. „A Janice nebude muset každý večer vařit cizrnu. Chudinka, měla z toho opravdu nahnáno! Ona totiž Janice jako všichni veganství fandí, ale ke snídani si potrpí na vařené vajíčko.“

„Na jak dlouho sem přijedou?“ zajímá se Luke, než se stačím mámy zeptat, jestli vůbec ví, co slovo „vegan“ znamená.

„V tom je právě ten problém!“ odpoví máma. „Minimálně do ledna. Což znamená, že rodinné Vánoce se u nás konat nemůžou. Tak jsme si mysleli, Becky...“ Odmlčí se a otočí se ke mně s rozmáchlým gestem. „Když teď bydlíš v takovém krásném domě, možná je na čase, abys nás všechny pozvala na Vánoce *ty!*“

„Já a připravit vánoční hostinu?“ vytřeštím na mámu oči. „Ale...“

Mám pocit, jako by až do této chvíle v pozadí z vinylové desky znělo „Slyšte, slyšte, pastuškové“ – ale najednou někdo nesmlouvavě odtáhl jehlu a nastalo hluboké ticho.

Vánoce normálně nepřipravuju já, nýbrž *máma*. Ona ví, jak na to. Ona ví, jak rozbalit čokoládovou roládu, rozložit ji na ozdobný ubrousek a pokropit ledovou polevou.

„Dobře.“ Polknu. „Páni. Připravit vánoční hostinu. To je docela děsivé!“ Zasměju se, jako bych to nemyslela vážně. (I když to tak napůl myslím.)

„To zvládneš, holčičko.“ Máma mě povzbudivě poplácá po ruce. „Sežeň si dobrého krocana a pŭl je hotovo. Pozvala jsem taky Janice a Martina,“ dodá, „a Jess a Toma, pochopitelně. Jakože, když jsme teď všichni rodina, ne?“

„To ano.“ Napiju se ginu s tonikem a snažím se vyrovnat s přívalem informací. S Jess a Tomem, kteří se vracejí domů, a přípravou božihodového oběda.

„Tak moment.“ Trhnu hlavou, když mi to dojde. „Takže, když říkáš, že jste nabídli Jess a Tomovi svůj dŭm, myslíš tím, že jim ho přenecháš? Nebo...“

„Na chvíli se odstěhujeme,“ vloží se táta s jiskřičkami v očích. „Čeká nás dobrodružství, Becky.“

„Zase *další*?“ vyjeknu a podívám se na Lukea. Po tom výletu do Států jsem doufala, že mé rodiče přešla na dobrodružství navždy chuť.

„Změna prostředí,“ přikývne máma. „Po návratu z Ameriky jsme trochu přemýšleli, holčičko. Bydlíme ve stejném domě věky. Nic jiného jsme si nevyzkoušeli. A táta odjakživa toužil chovat včely.“

„To jsem si vždycky tak trochu přál,“ přisvědčí táta v mírných rozpacích.

„Když ne teď, tak kdy?“ vloží se máma.

„Páni,“ snažím se to všechno vstřebat. V podstatě je to pravda, mí rodiče nikdy příliš neexperimentovali. Bude jediné dobře, když si trochu rozšíří obzory. Přímou vidím tátu, jak ve vesnické chaloupce s včelínem v sadu něco kutí. Mohli bychom k nim jezdit na návštěvu, Minnie by sbírala jablíčka a já bych jí „na sbírání jablek“ koupila lněnou sukýnku z katalogu Toast...

To se mi vážně začíná líbit.

„Tak co jste si vyhlédli?“ ptám se. „Mohli byste se přestěhovat do Letherby. Jistě jsou tam nějaké domy k pronajmutí. Vlastně už vím! Suze má na panství k pronájmu chaloupku s doškovou střechou!“ vzpomenu si najednou a málem mi zaskočí nadšením. „Je roztomilá. Přestěhujte se tam!“

„Totiž, holčičko,“ máma s tátou se na sebe pobaveně podívají. „Po tom nijak zvlášť netoužíme.“

„Letherby se hodí pro tebe a pro Suze,“ poznamená táta laskavě. „Ale

my jsme si představovali místo, kde to trochu víc bzučí. Jenže teď nemluvíme o včelách!“ A zasměje se vlastnímu vtipu.

Bzučení? Pro mé rodiče?

„Takže kam máte namířeno?“ ptám se zmateně. „Do Dorkingu?“

„Zlatíčko!“ Máma se bouřlivě rozesměje. „Slyšel jsi to, Grahame? Do Dorkingu! Ne, holčičko, do Londýna. Do centrálního Londýna.“

„Do *centrálního* Londýna ne,“ oponuje jí táta okamžitě. „Do *východního* Londýna.“

„Mluvíš nesmysly, Grahame. Východní Londýn teď už *patří* do centrálního Londýna. Že ano, Becky?“ obrátí se máma na mě.

„Já nevím,“ odpovím vyjeveně. „O jaké části přesně mluvíte?“

„Hele!“ máma se tváří světaznale. „Je to úžasný kousek města. Hodně zastrčený. Přišli jsme na něj, když mi táta ukazoval, kam kdysi chodil do práce. Jmenuje se to...“ Odmlčí se pro efekt. „Shoreditch.“

Shoreditch? Vykulím na ni oči a přemítám, jestli jsem se nepřeslechla. Shoreditch, jako *Shoreditch*?

„Je to na metru,“ vykládá máma. „Kousek na sever od Liverpool Street. Najdete to vcukuletu, holčičko.“

„Já vím, kde to je,“ řeknu, když se mi vrátí hlas. „Ale mami, do Shoreditchu se nastěhovat nemůžete!“

„Proč ne?“ zatváří se máma uraženě.

„Protože Shoreditch je pro mladé! Odtamtud pocházejí hipsteři! Je to samé pivo z minipivovarů a kváskový chleba. Je to...“ Rozhodím bezmocně rukama. „Nic pro vás.“

„No tohle!“ rozhořčí se máma. „Kdo říká, že to není pro nás? Podle mě tam zapadneme dokonale! Tvůj táta má pivo moc rád.“

„Má to prostě...“, zkouším to znovu. „Má to vlastní atmosféru.“

„Atmosféru?“ opakuje máma a obrátí oči v sloup. „Jenom spousta nesmyslů. Jé, Carlo, omlouvám se,“ dodá k číšníkovi, který u nás postává. „Dejte nám ještě chvílku. A pak nám *musíte* říct, jak vaše dcera využila ročního volna před nástupem na univerzitu.“ Mrkne na Carla, pak se zhluboka napije a přes okraj sklenky se na mě rozzlobeně podívá.

„Hele, mami, jistěže můžete bydlet, kde se vám zachce,“ ustupuju. „Ale copak se tu necítíte jako doma?“ Rozmáchlým gestem opišu útulnou

restauraci. „Znáte tu všechny číšníky. Znáte jejich rodiny. Znáte telecí na marsale. Shoreditch je... Shoreditch.“

„Třeba už nechci jíst telecí na marsale,“ odsekne táta. „Třeba chci...“ Zaváhá, pak rozpačitě dopoví: „... drcené avokádo.“

Vzdorně zvedne bradu a já na něj vytřeštím oči. Můj táta chce drcené avokádo?

„Avokádo?“ chopí se Carlo narážky. „Avokádo a krevety na začátek? A pak telecí na marsale?“

Uvědomuju si, že Luke potlačuje smích, a střelím po něm pohledem, i když, abych pravdu řekla, začínám být sama trochu hysterická.

„A vůbec, už jsme si našli byt,“ brání se máma, „a je k mání okamžitě. Má hezké celoplošné žaluzie, Becky. Všechno v ceně.“

„A výhled na centrum,“ dodá táta spokojeně.

„A má to ‚koupelnu se sprchovým koutem‘,“ pokračuje máma hrdě. „Pro starší osoby jako stvořené.“

„A na střeše mají družstevní úly,“ konstatuje táta šťastně. „A ještě koupací sud!“

„A mají také vyhrazené místo k parkování?“ neodolám, abych se nezeptala, a máma soucitně zavrtí hlavou.

„Holčičko, nebuď tak úzkoprsá. Využijeme Uber!“

Nemám, co bych dodala. Rodiče se přestěhují do Shoreditchu. Najednou si uvědomím, že jim trochu závidím. Také bych si dala líbit byt s koupacím sudem a výhledem na staré město.

„No tak do toho!“ pozvednu sklenku. „Na zcela nový životní styl!“

„Myslím, že je to skvělé,“ řekne Luke srdečně. „Ať se vám tam líbí, Grahame a Jane. Můžeme vás ve vašem zbrusu novém hnízdečku navštívit?“

„Jistěže!“ přikývne máma, kterou už rozhořčení přešlo. „Uspořádáme u příležitosti nastěhování pořádnou oslavu s občerstvením. Bude to senzační.“ Rozzářeně se podívá na všechny okolo stolu – pak se jí zúží oči. Několik vteřin zírá soustředěně na mou hrud' a pak ke mně překvapeně zvedne oči.

„Becky, holčičko! Právě jsem si něčeho všimla! Tvůj top krásně ladí s ubrousky na stole!“

Od: Jess Bertramová

Komu: Becky

Předmět: Vánoce

Ahoj, Becky,

asi ses už doslechla o našem návratu. Moc se těšíme do Británie a na to, že se uvidíme s rodinou. Tví rodiče byli velmi velkorysí a nabídli nám svůj dům.

Dále: mockrát děkujeme za to, že nás zveš na Vánoce k sobě. Opravdu se na to moc těšíme. Doufáme ovšem, že oslava bude reflektovat naše nekonzumní a dlouhodobě udržitelné hodnoty. Určitě si to skvěle užijeme.

Jess

Od: Jess Bertramové
Komu: Becky
Předmět: Re: Re: Vánoce

Ahoj, Becky,

ano, jsem stále veganka a Tom také.

Jess